

Muzyka wokallyno-instrumentalna

Kiedy w epoce baroku w muzyce ważny stał się rozdział między melodią i akompaniamentem, zaczęły powstawać dzieła wokallyno-instrumentalne, czyli przeznaczone na głosy i instrumenty

Dzieła te stopniowo zaczęły powiększać swoje rozmiary, zarówno jeśli chodzi o liczbę użytych instrumentów i liczbę wykonawców, jak i czas trwania utworu. Przykładem są [opera](#), [kantata](#) i [oratorium](#), zbudowane z wielu zróżnicowanych sekcji przeznaczonych na głosy solowe z akompaniamentem ([arie](#), [recytatywy](#)), grupy głosów (ansamble) lub na chór. W [XIX wieku](#) z racji powszechnej mody na muzykowanie w domach, dominującą formą muzyki wokallynej na głos z akompaniamentem instrumentalnym (fortepianowym) stała się [pieśń](#).